

ritme

23-27 januari

Een spirituele weg
die niet tot
het dagelijks leven
en tot de medemens leidt,
is een dwaalweg.
Willigis Jäger

God,
ik vraag u niet de hele tocht
van tevoren te mogen zien.
Geef mij voor één voetstap licht, meer niet.
Amen.
kardinaal Newman

Leeft hij, dan stapt hij... naar mij toe

Eén van de mooiste bladzijden uit het werk van A. de Saint-Exupéry is wellicht deze. Hij maakte een proefvlucht over het besneeuwde Andesgebergte. Nooit is daar al iemand overgevlogen. In die sneeuwwoestijn moet hij een noodlanding maken. Alle hoop is verzwonden. Niemand kent de plaats waar de piloot naast zijn tuig staat. Niemand zal overvliegen. Niemand.

Hij begint te stappen. In welke richting moet het. Zal hij ergens geraken? En er is geen voedsel. Hij stapt. Zijn schoenen gaan stuk en hij gooit ze weg. Zijn voeten bevroren. Hij loopt op open wonden. Hij is uitgeput en verhongerd. Hij heeft pijn. Ziet geen uitkomst meer. "Er besloop me zo'n verschrikkelijk verlangen om in de sneeuw te gaan neerliggen en nooit meer wakker te worden, om te bevroren in mijn slaap. Maar toen dacht ik aan mijn vrouw. Wanneer ik mij zou neer gaan leggen in de sneeuw en doodvriezen, ben ik er wel van af. Maar dan zou mijn vrouw alleen achterblijven. Dan zou zij nooit de vreugde meer kennen haar man te zien thuiskomen". Hij dacht aan zijn kinderen. En dan ging er een gedachte door zijn hoofd. Hij beeldde zijn vrouw in die zei: "Leeft hij? Indien ja, dan stapt hij naar me toe. Leeft hij, dan stapt hij, uit liefde voor mij. Leeft hij, dan stapt hij ..." Op dat ritme: leeft hij, dan stapt hij... stuikt hij van de ene voet op de andere tot hij bewusteloos neervalt en weer tot bewustzijn komt in een klein hospitaal aan de voet van de Andesketen. Ze hadden hem gevonden aan de sneeuwrens.

Hij zegt tot de omstanders: "Wat ik gedaan heb zou geen enkel beest doen. Om zo iets te doen, moet je mens zijn, moet je liefhebben. Omwille van mijn vrouw heb ik dat gekund. Want mijn vrouw zegt: leeft hij, dan stapt hij... naar mij toe". Want "être homme, c'est être responsable ».

Levenspotlood

Er was eens een jongetje dat naar zijn oma keek terwijl zij een brief aan het schrijven was. Op een bepaald moment vroeg hij: "Oma, schrijf je een verhaaltje over wat we samen hebben meegemaakt? Of schrijf je misschien een verhaaltje over mij?" Oma stopte met schrijven en zei: "Ik schrijf inderdaad over jou. Maar belangrijker dan woorden is het potlood waarmee ik schrijf. Ik zou willen dat jij later, als je groot bent, net zoals dit potlood wordt." Het jongetje keek nieuwsgierig naar het potlood maar kon er niets bijzonders aan ontdekken. "Maar het is een gewoon potlood, niets speciaals", zei het jongetje. Oma antwoordde: "Het is maar hoe je er naar kijkt. Het potlood heeft vijf bijzondere dingen die jou tot iemand zullen maken die altijd in vrede zal leven met de wereld. Ten eerste. Je zult misschien grootse daden verrichten, maar je mag nooit vergeten dat er een hand is die jou leidt: Gods hand. Hij zal je altijd leiden volgens Zijn wil. Af en toe moet ik stoppen met schrijven om de punt te kunnen slijpen. Daardoor heeft het potlood een beetje pijn, maar het wordt er scherper van. Dus je moet wat pijn kunnen verdragen. Het maakt je tot een beter mens. Ten derde. Als je met een potlood schrijft, kun je altijd uitgummen wat je schreef. De les is dat corrigeren wat we gedaan hebben niet slecht is. Het helpt ons om rechtvaardig door het leven te kunnen gaan. Ten vierde. Het belangrijkste van een potlood is niet het hout of de buitenkant, maar het grafiet dat erin zit. Ten vijfde en tenslotte. Wat een potlood bijzonder maakt, is dat het altijd een spoor achterlaat. Besef goed dat alles wat je in je leven doet, sporen zal achterlaten. Vergeet dat nooit." Hoe is het met ons levenspotlood?

Wie naar buiten kijkt, droomt. Wie naar binnen kijkt, ontwaakt

Een oude pelgrim

Een oude pelgrim was midden in de winterse kou op weg naar de Himalaya toen het begon te regenen. Een herbergier vroeg hem: "Hoe wil je daar ooit geraken met dit weer, lieve man?" En de man antwoordde minzaam: "Mijn hart gaat voorop. De rest volgt vanzelf."

Anthony de Mello

Moed houden,

eenvoudig voortgaan,
als je kunt.

En als je niet kunt, niet meer kunt,
wachten;
of uitrusten bij een vriend,
als die er is.
En, als die er niet is,
tóch wachten;
– dan maar alleen -
wachten tot het weer gaat:
straks.

Eenvoudig voortgaan;

de weg nemen
zoals die komt
met z'n vóór en z'n tegen;
je oog helder als een lamp
die je lijf verlicht.
Doen wat ter hand is.
Antwoorden geven als die er zijn.
En intussen voelen
de tik van je stok;
niet teveel omzien
– een enkele keer soms,
want de weg gaat dwars door je hart -
niet teveel omzien,
en niet teveel ook vooruit.

Eenvoudig voortgaan en weten:

deze weg is niet alles,
en is niet van deze wereld alleen.
De wolken zien die aandrijven
uit eeuwige verten
– wie trok er hun grens? -
en je hart voelen inkloppen
op de eeuwige heuvels
– wie heeft ze gegrond? -
en van de dingen
de stille kant zien...
waar ze grenzen aan
de Eeuwige...
Herman Andriessen

Crisis!

We horen het woord
alom en over alles:
de politiek,
de economie,
de kerk...
allemaal in crisis.

Crisis,

zegt het woordenboek,
is een keerpunt... .
Dat wil zeggen:
nu volgt een oplossing,
of de boel ontploft.
Het is zoals bij ziekte:
de koorts kan niet
blijven stijgen.
Een paar graden meer
en de dood treedt in.
Je moet de temperatuur
naar beneden halen.
Bij ziekte doen
medicijnen dat.
Bij maatschappelijke
crisis de dialoog.
Zoals medicijnen
binnendringen in het lichaam
en de koorts neutraliseren,
zo moeten onze woorden
binnendringen in de crisis
en de spanning neutraliseren.
Of de boel ontploft.
Er komt een moment
dat spreken noodzakelijk is.
Dialoog is niet elkaar
in de armen vallen,
dialoog mag/moet
armworstelen zijn.
Dan ben je tenminste zeker
dat je elkaar niet loslaat.
Dat is **crisisdialoog**.
Mark Van de Voorde

Vermijd **de tijd** die je vastgrijpt,
ze lijkt zo eindeloos.
Verban **de tijd** die je dwingt,
ze zuigt je uit.
Koester **de tijd** die vervliegt,
ze opent de eeuwigheid.
Gebruik **de tijd** die je krijgt,
ze is zo kostbaar.
Geniet van **de tijd** die je nu beleeft,
ze geeft je de levenskracht.
Antoon Vandeputte